

SILENCI

SERGIO SERRANO ROVIRA

Peça escrita per a la secció DRAMÀTICA de la revista cultural AFÁN DE PLAN sota les premisses de Lucía Meseguer. En aquest cas, Lucía, inspirada per Vèra Chytilová, va triar el tema LLIBERTAT

[Un cinema. Fosc. Eixe moment en què la pel·lícula està a punt de començar. Eixe instant en què tot està fosc i només se senten les respiracions i batecs dels espectadors. En unes butaques, no sabem exactament en quines, ja que no es veu res, se sent parlar a UNA DONA i UNA ALTRA DONA.]

UNA DONA: LLIBERTAT?

UNA ALTRA DONA: Sí. Què passa?

UNA DONA: No entenc llavors que fem ací.

UNA ALTRA DONA: He obert el diccionari i és la paraula que m'ha tocat.

UNA DONA: Hi ha tantes paraules en el diccionari que em costa creure-ho.

UNA ALTRA DONA: Huitanta-huit mil.

UNA DONA: I de huitanta-huit mil paraules ha hagut de ser eixa.

UNA ALTRA DONA: Sí. No hauries d'haver deixat de jugar.

UNA DONA: Des que va morir la mare no he tornat a obrir el diccionari.

UNA ALTRA DONA: És absurd.

UNA DONA: L'última paraula que li va eixir va ser MORIR. No va passar d'eixa nit.

UNA ALTRA DONA: Ja estava molt malament.

UNA DONA: Per si de cas he decidit no jugar.

UNA ALTRA DONA: La mare s'enfadaria amb tu.

UNA DONA: Sabrà perdonar-me.

Silenci.

UNA ALTRA DONA: I si m'ix a mi eixa paraula?

UNA DONA: Arrancaré certes pàgines del diccionari.

Silenci.

UNA ALTRA DONA: I si un dia despertes i tot ha canviat?

UNA DONA: A què et refereixes?

UNA ALTRA DONA: Per exemple, és estiu, val? Un dia et despertes i tot està nevat. De sobte, és hivern.

UNA DONA: Això és impossible.

UNA ALTRA DONA: Tu creus?

UNA DONA: Totalment impossible.

UNA ALTRA DONA: Si hagueres decidit viure d'una altra manera t'adonaries que hi ha més coses possibles que impossibles.

UNA DONA: No tinc la culpa.

Silenci.

UNA ALTRA DONA: Hauries d'eixir d'una vegada al carrer, conèixer el món, canviar.

UNA DONA: Eixa va ser l'última paraula que em va tocar quan vaig jugar.

UNA ALTRA DONA: CANVIAR?

UNA DONA: EIXIR.

UNA ALTRA DONA: Per això has vingut?

UNA DONA: Sí.

UNA ALTRA DONA: Vivim en un lloc tan absurd com increïble.

UNA DONA: Si no haguera sigut per això, l'últim que haguera fet en la meua vida és acompanyar-te a esta sala a vore un cicle de cinema Txecoslovac.

UNA ALTRA DONA: El teu terror a travessar la porta de casa.

UNA DONA: La teua mania de canviar conceptes.

UNA ALTRA DONA: No et sembla això la llibertat?

UNA DONA: El què?

UNA ALTRA DONA: Eixa pantalla.

UNA DONA: No. Això em sembla una pantalla.

UNA ALTRA DONA: Si no haguera sigut per una pantalla com eixa mai haguera visitat aquells països de l'Est. Vull tornar a vore'ls.

UNA DONA: Ahí només trobaràs mentida.

UNA ALTRA DONA: Hauries d'haver viatjat amb mi, saber què se sent en travessar una frontera amb un tren.

UNA DONA: Si no haguera enganyat tantes vegades a la mare, no hagueres fet res del que has fet. Ens tenia prohibit eixir de casa. Tampoc vull que em dones les gràcies.

UNA ALTRA DONA: No tinc jo la culpa que sempre li hagueres fet cas.

UNA DONA: Nostra mare era així. No podem jutjar-la.

Silenci.

UNA ALTRA DONA: Quina mare posa el mateix nom a les seues dos filles?

UNA DONA: Les seues raons tindria.

Silenci.

UNA ALTRA DONA: Una volta li vaig preguntar.

UNA DONA: I què va dir?

UNA ALTRA DONA: Va dir: Perquè sí.

UNA DONA: Mai li ha agradat que li pregunten.

UNA ALTRA DONA: Li he preguntat per tot al llarg d'esta vida.

UNA DONA: La culpa és del món.

UNA ALTRA DONA: Què?

UNA DONA: Això va dir una vegada.

UNA ALTRA DONA: Què va dir exactament?

UNA DONA: Exactament, es va alçar al matí, va agafar el diccionari, el va obrir, li va eixir la paraula CULPA i llavors va dir: La culpa és del món.

UNA ALTRA DONA: Que fàcil tirar-li la culpa al món sense conèixer-lo.

UNA DONA: Eixe diccionari era la seua manera de viatjar.

UNA ALTRA DONA: Quan arribem a casa tiraré el diccionari al fem. Ja està decidit.

UNA DONA: Et creus que perquè t'haja tocat eixa paraula pots fer el que vulgues.

UNA ALTRA DONA: Simplement, no vull tornar a jugar. L'única paraula que acceptaria seria EXPLOTAR. A més, tu també has deixat de jugar.

UNA DONA: Durant una setmana sencera em va eixir la paraula FOSCOR, fins que al final em va tocar EIXIR.

UNA ALTRA DONA: Jo portava anys esperant esta paraula.

UNA DONA: La mare ho va dir ben clar.

UNA ALTRA DONA: M'és igual.

Silenci.

UNA ALTRA DONA: Què creus que seria allò que va vore?

UNA DONA: No ho sé.

UNA ALTRA DONA: Una vegada la vaig sentir parlar per telèfon. A vegades quan ens ficàvem al llit telefonava a números a l'atzar per a parlar amb gent desconeguda i quan eixia la veu d'un home penjava. Aquella nit li vaig sentir dir que, de jove, va veure una cosa completament terrible i atterradora, llavors va decidir no eixir de casa mai més, ni deixar que les persones a qui volia ho feren. Per a suportar tot allò i fins que trobara una resposta es va inventar aquest joc absurd que portem fent cada matí. <<Cada matí, heu de prendre el diccionari, obrir-lo i assenyalar una paraula a l'atzar, amb eixa paraula passarem la resta del dia imaginant coses relacionades amb ella.>> No pense tornar a obrir eixe diccionari. Pense anar-me'n.

UNA DONA: El món es coneix per les seues paraules. I les huitanta-huit mil paraules que existeixen són a casa nostra. No tens necessitat.

UNA ALTRA DONA: Alguna volta et va parlar d'això?

UNA DONA: No, però una volta li va eixir la paraula DOLOR i no va menjar en tot el dia.

UNA ALTRA DONA: I si allò que va vora haguera sigut qualsevol altra cosa? Com hauria sigut la nostra vida? Com seríem nosaltres? Com ens diríem en realitat? Quants trens hauríem agafat? Quina paraula odiaríem?

UNA DONA: Silenci.

UNA ALTRA DONA: Silenci?

UNA DONA: Comença la pel·lícula.

Comença la projecció. En gran, el títol de la pel·lícula: LES MARGARIDES.

Fi.